

Sygn. akt II CSK 166/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa J. C. przeciwko P. Spółce Akcyjnej
z siedzibą w W. C. w Ł. oraz Wojewódzkiej Stacji Ratownictwa Medycznego w Ł.
z udziałem interwenientów ubocznych po stronie pozwanej:
I. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
Oddział w Ł. i R. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt I ACa 472/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższego z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała przesłanki z art. 398⁹ 1 pkt 1 i 4 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie prawne dotyczy znaczenia wyroku skazującego lekarza, na podstawie art. 160 § 2 k.k. w związku z art. 160 § 3 k.c. za błąd diagnostyczny, który spowodował narażenie na niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszkodzenia ciała męża skarżącej, co przejawiało się w zwiększeniu niebezpieczeństwa wystąpienia u niego nagłego zatrzymania krążenia i oddechu w przebiegu ostrego incydentu wieńcowego. Zakres związania sądu cywilnego w postępowaniu cywilnym prawomocnym wyrokiem skazującym został dostatecznie wyjaśniony w piśmiennictwie i obszernie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2013 r., I CSK 373/12, OSNC 2013/11/126) i nie zachodzi potrzeba uzyskiwania po raz kolejny wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Zwrócić należy uwagę, że źródłem szkody powódki jest śmierć jej męża. Zagadnieniem zatem w sprawie było czy czyn przypisany lekarzowi wyrokiem karnym skazującym był przyczyną/współprzyczyną sprawczą tej szkody, co w procesie oznaczało konieczność wykazania przez powódkę związku przyczynowego pomiędzy przypisanym lekarzowi zachowaniem a śmiercią jej męża.

Sąd drugiej instancji istnienie takiego związku uznał za nieudowodnione. Przy takim ustaleniu przedstawione przez skarżącą zagadnienie prawne w części dotyczącej wątpliwości co do tego czy szkoda wynikła z przestępstwa, staje się irrelewantne; okoliczność zaś, że prawidłowość tej oceny została zakwestionowana w podstawach skargi kasacyjnej na etapie badania przesłanek przysądu nie ma znaczenia.

Nie zachodzi także przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Powołanie się na tę przesłankę wymaga - jak wyjaśniono w orzecznictwie - wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Chodzi więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004 r., Nr 3, poz. 49). Po analizie zaprezentowanych w skardze argumentów Sąd Najwyższy, nie dostrzega, aby w sprawie niniejszej przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w rozumieniu wyżej podanym, była spełniona.

Ubocznie dodać można, że wyłączone jest oparcie podstawy procesowej skargi kasacyjnej na zarzucie naruszenia art. 233 k.p.c., z uwagi na jednoznaczną treść art. 398³ § 3 k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. uwzględniając trudną sytuację życiową skarżącej.